

İlk anım:

Etrafımda olup bitenden kolaylıkla etkilendiğim, bir oyun hamuru kadar kolay şekil verilebilen bir dönemde üç yaşındayım. Pazar sabahına benzer bir günde, yere oturmuş annemin yatak odasında süslenip püslenmesini seyrediyorum. Gidilecek yerin “Kilise” denen bir yer olduğunun hayal meyal farkındayım ama daha o kadar küçüğüm ki insanlara tepeden bakıp onları yargılayan ve ne tesadüftür ki Hristiyanlığa bir o kadar aykırı olan, o müstesna topluluktan henüz bihaberim. O yüzden annemin ayna karşısında takıp takıştırmasını izlerken hâlimden pek bir memnunum.

Annem, İsa için süslenirken pencerenin dış pervazında, daha sonraları kumru olduklarını öğrendiğim o tuhaf ve sevimli kuşlar hüzünlü bir şekilde ötüşüyorlar. Ten rengindeki çorap, annemin hâlâ sıkı olan kalçalarını sararken elektriklenmeyle çatır çatır sesler çıkarıyor. Görünen o ki içine girmeye çalıştığı o dapdar elbisesiyle âdeta dans ediyor.

RICK SPRINGFIELD

Ben, daha herhangi bir şekli doğru düzgün boyayamazken annem şarap kırmızısı rujunu benim hayranlıkla izleyeceğim bir şekilde sürüyor dudaklarına. Ardından sahte incilerini bir bir takıyor boynuna. Günün birinde kendi ellerimle nefesi kesilene kadar sıkmak isteyeceğim o boynuna... İşte o zaman içimde yanıp tutuşan bu isteği bastırmak için büyük bir çaba sarf edeceğim.

Annem bir yandan süslenip bir yandan da yalan dolu ilahiler söylerken; ben ve oyuncak robotlarım yerde oturmuş, ağzımız bir karış açık, âdeta büyülenmiş bir şekilde onu seyrediyoruz.

Minik ruhum, "koca adam" olup anneme "Tanrı'nın evine" giderken eşlik edebileceğim günü bekleyerek yanıp tutuşuyor. Annemin bu kadar süslenmesine neden olduğuna göre oldukça hoş bir yer olmalı diye düşünüyorum. Belki bir havuzu vardır. Hem de kaydıraklı olanlardan.

İşte bu henüz lekelenmemiş tanrıça, benim cinsellik ve organize din algımı şekillendiren ilk su götürmez örneğim. Bunun benim üzerimde nasıl bir etki bıraktığını anlamanın henüz yıllar yıllar uzağındayım. Tanrı için şevkle hazırlanan öz annemle ilgili böylesine müstehcen şeyler hayal ettiğim için küçük çocuklar cehennemini boylayabileceğimden haberdar değilim. Ama bu güçlü anının, bebek zihnindeki ilk anı olarak saklanmasına şaşmamak gerek. Hele de her şeyden bu kadar kolaylıkla etkilendiğim bir dönemde...

Seks ve dinin bu kavurucu kesişimi, ileride kişiliğimi şekillendiren muazzam bir etkiye sahip olacak. İşte bu ikili, yıllar sonra beni kaçınılmaz kaderime götürecektir. Yani muhtemelen... Tanrı mı beni oyuna getirdi, yoksa ben mi nihai geleceğimi hazırladım? Kendi özgür iradem miydi bunları yaşamama sebep olan, yoksa kader mi?

OLUR BÖYLE B'KTAN ŞEYLER

Bilmiyorum... Tek bildiğim, dibe vurduğum bu yetişkinlik döneminde, dâhilî numarasına ulaşmayı umduğum en son kişinin, annemin süper kahramanı, hani şu büyük 'T' ile yazdığımız Tanrı olduğu... Şimdiye kadar hayatıma burnunu sokmamakta ısrarcı olan, bazen saatlerce dualar etmeme ve en kötü zamanlarımda ona sığınmama rağmen beni dikkate almayan, hatta neredeyse beni bir ateist olmaya teşvik eden Tanrı... Ama gelin görün ki karanlık ve iç karartıcı bir gecede aradığım kişi tam da o...

Gerçekten aramaktan bahsediyorum.

Hem de cep telefonumdan...

Şöyle yazıyor:

1-800-Tanrı'yı ara

(Bip, bip, bip, bip, bilibili, bip, blip, bip, bilibili, blip, bip!)

"Alo?..... Aloooooooooo!"

"Aa... şey... Tanrı mı?"

"Aynen zıvaynen."

"Ah, harika. Tanrı 'aynen zıvaynen' diyor, öyle mi? Ne bu böyle? Sadece dokuz doksan dokuza ruhunu kurtarmayı vaat eden 800'lü hatlardan biri mi yoksa?"

"Sagaçmagalamaga."

"Aynen zıvaynen'den sonra şimdi bir de kuş dili mi çıktı? Rahatsız bir tipsin galiba sen. Saçlarının berbat bir kesimi olduğuna ve de Star Trek tişörtü giydiğine bahse

OLUR BÖYLE B'KTAN ŞEYLER

girerim. Yanılıyor muyum?"

"Anlamadım."

"Al benden de o kadar. Yani bunun Tanrı'nın kişisel hat-tı olduğuna inanacağım, öyle mi?"

"Muhtemelen inanmayacaksın. Ama hayatının bu noktasında inandığın pek bir şey de yok, öyle değil mi?"

"Kim olduğumu bile bilmediğini düşünürsek bu oldukça genel bir iddia."

"Kim olduğunu biliyorum."

"Yaa, ne kadar da korkutucu. Sanki beni takip ediyor-muşsun falan gibi geliyor kulağa."

"İnan bana, her gece jambonlu ve peynirli sandviç-le büyük boy Chai Tea Latte almak için köşedeki Star-bucks'a gitmen takip etmeye degecek bir şey değil."

"Hassiktir, ne dedin?"

"Ayrıca o barista evli. Yani hiç şansın yok."

"Ne? Kimsin sen be?"

"Kim olduğumu biliyor olmalısın. Çünkü sen beni aradın."

"Sen nasıl...?"

"Ben nasıl ne?"

"Tanıdığım biri misin?"

"Böyle düşünmek hoşuma gider. Devam edelim mi?"

"Nasıl... pekâlâ... ee Tanrı nasıl gidiyor?"

"Senin işlerin pek iyi gitmediği belli. Eh, aradığına göre..."

"Bu da ne demek böyle?"

"Senin için ne yapmamı istersin?"

"Bir dakika... Doug sen misin?"

"Değilim."

"Ama bu, tam da Doug'ın söyleyeceği türden bir şey."

"Evet, öyle."

"Sen bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Ben her şeyi bilenim."

"Doug sen misin?"

"Değilim."

"Sen de kimsin be?"

"Bunu zaten sordun. Başka bir şey soracak mısın?"

"Evet, kim olduğunu bilmek istiyorum. Gerçekten Tanrı'ysan bana bunu kanıtla."

"Bak, beni sen aradın ve daha şimdiden hem kendi zamanından hem de benim zamanımdan bir dakika on sekiz saniyeyi harcamış bulunuyorsun. Gerçekten soracağın bir şey var mı?"

"Evet. Gerçekten Tanrı olduğunu kanıtla bana."

"Bu bir soru değil, daha ziyade bir emir."

"Nedir bu böyle? Bu telefon numarasının olayı ne ki?"

"Bir dakika yirmi altı saniye."

"Tam bir zırva... Kapatıyorum ben."

"Tamamdır ahbab."

"Sana saçma bir şey diyeyim mi? Aslında bu numaranın... gerçek olabileceğine dair ufak bir umutla aramıştım. Ne komik, değil mi? Çok şakacıyım."

"Ben gülmüyorum. Buraya kadar geldin. Yani geldin sayılır. Niye oynamaya devam etmeyesin ki?"

"Oynamaya devam etmek mi?... Eh, pekâlâ. Bu gece konuşacak başka kimsem yok. Ne olacak sanki! Hayatım zaten bok gibi. Üstüne bir de sifonu çeksen tam olacak. İşim

OLUR BÖYLE B'KTAN ŞEYLER

bitik. İntihar etmeyi düşündüm ama muhtemelen onu da yüzüme gözüme bulaştırırdım. Sonunda da bitkisel hayata girip bir sebzeye dönerdim. Yatakta yatan bir lahana olurdu. O yüzden de bu yardım hattının gerçek olmasını, Tanrı'yı bana bir tane patlatmaya ikna edebilmeyi ummuştum."

"Sana bir tane patlatmaya mı?"

"Aynen! Bir tane patlatmaya. Ya da çarpmaya. Artık o Tanrı'ya kalmış."

"Hayat sana biraz sert mi davrandı, küçük dostum?"

"Aşırı hafif bir ifadeyle, evet."

"Yihhuu."

"Yani her kimsen Tanrı'nın ben ve hayatım hakkındaki genel umursamazlığı şarkısını çok iyi çalyorsun doğrusu."

"Bekle de kemanımı getireyim."

"Ah, Tanrı eğer varsa mutlaka pislik bir yanı vardır diye düşünürdüm hep."

"Pislik mi?"

"Nasıl bir Tanrı, arkasına yaslanıp dünyanın böyle berbat bir hâle gelmesine izin verir ki?"

"Bir düşünüyüm... Pislik bir Tanrı mı?"

"Kesinlikle. Eğer Tanrı bu kadar duyarsızsa..."

"Bu kadar pislikse..."

"Doğru. Beni kendi iyiliğim için dertlerimden kurtarmayacak kadar pislikse günahlarımdan dolayı neden beni çarpmasın ki? Bunu yapmayı çok sevdiği belli."

**"Hop, bir dakika. Gezegeninizin bu boku yemiş hâ-
linden sorumlu olduğuna inandığın Tanrı'nın seni günahların yüzünden çarpmasını mı istiyorsun yani?"**

"Tanrı'nın işi bu, amigo."

"Hayır, değil!"

"Hayır, aynen öyle."

"Hayır, aynen öyle değil işte."

"O zaman Eski Ahit'teki bütün o 'yıldırım ve şimşek' muhabbetleri ne öyle?"

"Freddie Mercury'den mi alıntı yaptın sen?"

"Ne?"

"Boş ver."

"Sanırım konudan uzaklaşıyoruz."

"Neden kontağı kapamayı denemiyorsun? Bence bir dene. Binlerce mutsuz müşteri denedi ve gayet de başarılı oldular."

"Eğer sen Tanrı'ysan bu nasıl bir tavsiye oluyor böyle?"

"Soruya soruyla karşılık verme."

"Şimdi tıpkı annem gibi konuştun. Annem değilsin, değil mi?"

"Annen öldü senin."

"Nasıl... kim... Doug, sensin değil mi piç kurusu? Nasıl yapıyorsun bunu?"

"Tekrar ediyorum, ben Doug değilim."

"Kimsin o zaman? Hakkımdaki şeyleri nereden biliyorsun?"

"Seni tanıyorum."

"Hiç sanmıyorum."

"Öyle işte."

"Hiç de bile."

"Öyle işte."

OLUR BÖYLE B'KTAN ŞEYLER

"Anaokuluna giden bir çocuk gibi konuşuyorsun."

"Teşekkürler. Çocukları severim."

"Bunun sonu bir yere varmayacak. Sanırım atlayacağım."

"Bir binadan mı?"

"Yüksekten korkarım. Baksana, kaç tane enayinin arayacağını görmek için mi bu numarayı her yana yazıyorsun? Çok yalnız olmalısın. İkimiz de yalnız, depresif insanlarız, ne diyorsun bu işe?"

"Böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Büyük ölçüde."

"Görüşünü genişletmen gerek. On üç yaşındayken kızların soyunma odasına saklanıp, voleybol takımındaki üstlerini değiştirirken onları gizlice seyretmiştin, hatırlıyor musun? Bu olay bakış açını değiştirmişti, öyle değil mi? Ve de..."

"Siktir! Tanrım!... Çüş artık! Bunu nasıl bildin?"

"Az önce 'Siktir' ve 'Tanrı' kelimelerini aynı cümle içinde mi kullandın sen?"

"Bunu nasıl bilebilirsin? Hiç kimseye anlatmadım ki bunu. Pekâlâ, artık dikkatim sende."

"Yuppi. Sonunda."

"Vay canına."

"Çok uzun sürdü."

"Bunları nasıl bilebildin?"

"Bir kez daha söylüyorum: Ben her şeyi bilenim."

"Pekâlâ, pekâlâ, bir saniye. Bu... bu, bir bar tuvaletinde bulduğum bir telefon numarası altı üstü."

"Ah... hayır, değil."

"Ama..."

"Bu numarayı bir barda bulmadın. Umutsuz bir hâl-deyken Muhteşem Titreşim adlı bir kişisel gelişim kitabı aldın, düzeltiyorum, çaldın. Bu numara da ön kapağın iç kısmında yazılıydı. Kurşun kalemle."

"Hassiktir!"

"Bu küfür için seni çarpacağım!"

"Bu tam bir çılgınlık! Gerçekten mi? TANRIM, sen mi-sin?"

"Siz insanların anlaması biraz zaman alıyor, değil mi?"

"Pekâlâ, bak gördün mü çarpıyorsun işte. Kendin söyledin."

"O bir şakaydı. Beni veya kendilerini sinir ediyorlar diye etrafta dolanıp insanları yok ettiğim falan yok."

"Falan, dedin. Bu, bana biraz şüpheli geldi. Sanki bir esneklik payı var gibi."

"Öyle denemez."

"Kesinlikle esneklik payı var gibi konuşuyorsun şu anda."

"Bak, bir daha söylüyorum, yanlış şeylere odaklanıyorsun. Yani Hitler'in yaşamasına ve milyonları öldürmesine izin verdim sonuçta."

"Ama sonunda onu öldürdün."

"Hayır, öldürmedim. O kendini öldürdü. Hem de birçok Seçilmiş'i öldürüp, dünyanın yarısını savaşa soktuktan sonra. Pol Pot ve Stalin'e ne demeli? Peki ya Korkunç Ivan veya Ted Bundy'ye? Bunca geri zekâlıyı kendi hâline bırakıp bu depresif zavallıcığın canını almayı kendime nasıl açıklarım, bir düşün."

OLUR BÖYLE B'KTAN ŞEYLER

"Geri zekâlı mı? Sen gerçekten Tanrı mısın?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Şaka yapıp yapmadığımı bilmen gerek, öyle değil mi?"

"İroni yapıyordum. Sen de artık beni sınamayı bırakır mısın, Tanrı'nın cezası?"

"Tanrı, 'Tanrı'nın cezası' mı diyor yani?"

"Ara sıra. Gerekli olduğunda."

"Bu, benim 'Bob'un cezası' demem gibi bir şey ama."

"Senin adın Bob değil."

"Ben..."

"Horatio."

"Aaah, o isimden nefret ediyorum!"

"Yani 'Horatio'nun cezası' oluyor o zaman."

"O Tanrı'nın belası isim yüzünden ortaokul hayatım boyunca ağzıma sığıldı... şey, pardon, ağzımdan kaçtı."

"O yüzden de adını Bob olarak mı değiştirdin?"

"Annem Avrupa tarihi manyağıydı. Horatio..."

"Nelson, evet, onu tanıyorum."

"Evet, sanırım tanıyorsundur."

"Oldukça ünlü, on sekizinci yüzyıl denizcilik kahramanı. Napolyon Savaşları, Trafalgar Muharebesi falan filan."

"Harika, değil mi? Hadi tek oğlumuzu eski bir İngiliz denizcinin adını verelim de minik Horatio, ortaokul denem hormon cehennemine girdiğinde kaslı İskoç Jack tarafından her gün iyice bir pataklansın."

"Annen iyi bir karar vermiş."

"Ne?"

"Sana Horatio ismini vererek yani."

"Ne?"

"İnsanı güçlendirir."

"Ne?!"

"Horatio ismini kullanmaya devam etseydin şu an bulunduğun noktada olmayabilirdin."

"NE?"

"Pekâlâ, başka yanıtlar da vermen gerek artık."

"Bana bütün bunları niye söylediğini bile bilmiyorum."

"Ona da geleceğiz."

"Bak, ben sadece..."

"... 'seni sevdiğimi... söylemek için aradım.' Sayın seyirciler Stevie Wonder karşınızda."

"Dikkat bozukluğu mu var sende? Son çare olarak bu numarayı aradım. Hattın diğer ucunda Tanrı'nın olmasını ve bana küçük bir tavsiye vermesini veya rehberlik etmesini umuyordum. Ama belli ki sen bunlarla ilgilenmiyorsun. O zaman çok nahoş olmayan bir yöntemle canımı almam mümkün mü acaba? Mesela hızlı ve acısız bir kanserle veya ani bir araba çarpmasıyla falan... Şu zavallı varlığını sonlandıracak kısa ve hızlı bir yöntem olsun yeter. Çünkü gerçekten de yolun sonundayım ve bunu kendi başıma yapmaya cesaretim yok!"

"Seni ne kadar umursadığımı... söylemek için aradım."

"Şarkı söylemeyi bırakır mısın?"

"En iyisi 'Ne?' demeye devam et. Sanırım onu daha çok sevdim."

"Ne?"

OLUR BÖYLE B'KTAN ŞEYLER

“Kesinlikle. Güzel bir bara git. Bir içki ve pizza ısmarla kendine.”

“Tek diyeceğin bu mu yani?”

“İyi geceler, Horatio.”

“KAHRETSİN!”

(Görüşmeyi sonlandır)

Lanet olsun! Ben ne yaptım? Tanrı'nın suratına telefonu mu kapadım? Gerçekten yaptım mı bunu? Sahiden de büyük “T” ile başlayan Tanrı'yla konuşmuş olabilir miyim? Eğer öyleyse fena sıçtım. Ya da bir dakika, belki de iyi olmuştur. Belki de İncil'deki gibi bana korkunç bir şekilde sinirlenir ve gazabına uğratarak beni bir güzel kızartır. Eğer gerçekten çok kızdıysa bunu, Yehova/Eski Ahit tadında bir kincilikle de yapabilir ama... Yani yılanlar ve çekirgeler ya da gökten yağan kurbağalar ve çibanlar girebilir işin içine. Ya da belki de ilk doğan erkek çocuğumu öldürür. Yani olsaydı öldürürdü. Ama erkek çocuğum olmadığına oldukça eminim. Ama varsa ve Tanrı o ufaklığı öldürürse bundan haberim olmaz, çünkü zaten o ufaklığın varlığından bile haberim yok. Görünen o ki bu tuhaf telefon görüşmesi ödümü patlatmakla kalmadı, aynı zamanda bu dünyayı terk etme arzumu da devre dışı bıraktı. Yani en azından şimdilik.

Ayrıca şu anda gerçekten aç hissediyorum. Hem pizza da hiç fena fikir değil. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'tan iyi bir tavsiye.

RICK SPRINGFIELD

Saat gece on bir. 32 yaşımdayım, yeni boşandım, işimden nefret ediyorum, patronum Voldemort'un muhtemelen daha şişman ve daha aptal olan erkek kardeşi, 1216 Kuzey Detroit Bulvarı, Apt 213, Hollywood'daki pansiyonumda yalnızım, omuzlarımı tıraşlayıp beni sevecek birinin hasretiyle yanıp tutuşuyorum (bu sırayla olması şart değil), kendime fena hâlde acıyorum ve az önce Yüce Tanrı'yla sohbet ettiğimi düşünüyorum.

Belki de kafam biraz fazla iyidir. Boşandığımdan beri bir şekilde o eski lise alışkanlığıma geri döndüm ve ara sıra bir tane tütürüyorum. Buna bir de gittikçe boktanlaşan işimin zihinsel sıkıntısını da eklemek gerek.

Berbat Kamboçya gangster filmlerinin İngilizce dublaj piyasasına hâkim olan, bezdirici ve pek de iç açıcı olmayan ses/görüntü şirketindeki ses editörlüğü kariyerime, rock starlık, Nobel ödüllü bilim adamlığı ve jigololuk seçenekleri ortadan kalktıktan hemen sonra başladım. Bu aşırı derecede nahoş videoları İngilizce olarak birinin izlediği fikri beni aşıyor. Ara sıra vuku bulan kıyasıya dövüş sahneleri dışında korkunç filmler bunlar. Oyunculuklar genellikle felaket; çok affedersiniz ama diyaloglar ve hikâye örgüsü de kocaman ve kanlı bir Kamboçya filinin malafatı gibi. Ne ürünlerden ne de işimden hoşlanıyorum. Ruhsuz ve de nankör olması yetmezmiş gibi iş bir de herkesin gizliden gizliye 'Dişsiz Balina' dediği sosyopat patronumla daha da korkunç bir hâle geldi. Üstelik sırf yüz yirmi beş kilo çekmesinden dolayı taşımıyor bu lakabı. Ağızının kenarlarından akan beyaz, peynirimsi minik baloncuklar salgılamasına sebep olan tiksinti verici biyolojik bir bozukluğa sahip. Bu baloncuklar, adam konuşurken şaşkınlık verici bir esneklikle her iki dudağına da yapışarak bahsi geçen deniz memelisinin ağızındaki tarağa aşırı bir benzerlik oluşturu-

OLUR BÖYLE B'KTAN ŞEYLER

yor. Son derece tiksiniç bir şey bu.

Dişsiz Balina, hikâyemde önemli bir yer kaplamıyor ama buna rağmen hayatıma haddinden fazla miktarda ızdırıp enjekte etmeyi başardı.

Boşanmada köpeğimi karıma kaptırdım. Dikkatinizi çekerim, kendi köpeğimi! Arabayı, küçük evi, güçlülük kazandığım paranın çoğunu (Gerçi dürüst olmak gerekirse avukatlar kan kokusu alınca kudurup iliğimi kemiğimi sömürdükten sonra, geriye Japon balığını –onu da o aldı- beslemek için bile pek bir şey kalmamıştı.) kaptırmak umurunda olmamıştı. Ama Murray benimdi. Onu neden almak zorundaydı ki? Aslında nedenini biliyorum. Çünkü Murray'ı ben istemiştim. Karım köpekleri sevmezdi bile ama belli ki otlakçılara özgü o istediği her şeyin üzerinde hak iddia etme dürtüsüne sahipti. Ve buna Murray de dâhildi. Bir ara köpeğimi çalmak gibi bir planım var. Gerçi detaylarla ilgili pek net değilim henüz. Sanırım Murray'nin gerçek bir plan yapmasını umut ediyorum. Köpeğim evden kaçma konusunda her zaman başarılı olmuştur. Aslında köpeklerin beyinlerinde doğuştan bulunduğu varsayılan o global konumlanma cihazına bel bağlıyorum biraz da. Biliyorum, Murray hoş bir günde kapımda bir şekilde beliriverecek. Onu özlüyorum.

Ben telefonuma bakıyorum. Telefonum bana bakıyor. Az evvel yaptığım kaçık sohbet, kafamın içinde dönüp duruyor. Oldukça iyi eğitilmiş, dokuz yaşında bir çocukla konuştuğum hissine kapılıyorum. Telefonu alıp tekrar arama tuşuna basıyorum. Ellerim hakikaten titriyor. Evet, kesinlikle Taco Bell veya Subway'den bir şeyler yemem lazım.

Telefon sinyali tuhaf ve derinden geliyor. Telefonun öteki ucunda bir klik sesi duyuluyor; bir duraklama ve ardından öğretmen edasında alaycı bir ses, beni şu şekilde